

Особливий подарунок

Миколка сказав, що Миколая нема. Що подарунки приносить мама чи тато, здебільшого — мама. Він бачив торік: вдав, ніби спить, а сам одним оком поглядав на двері до кімнати. Коли вони прочинилися, до ліжка тишком-нишком підкралася мама. Геть як дитина. Йому стало аж

незручно за неї, тому міцно заплющив очі. А вранці навіть не похвалився, що все бачив.

— Вона ж хотіла як краще, — пояснив мені Миколка, всідаючись на свої нові санки.

І полетів із гірки, ніби вітер. А я сторопів: невже це правда? Як же тоді листи, які я писав Миколаєві цілий рік? Вони зникали

з підвіконня, а я уявляв собі, як він їх потім читає і думає про те, що написано. Усміхається чи ні? Там же чимало й смішного! Хоч би й про того-таки Миколку...

І я вирішив теж перевірити — чи справді то мама підкладає подарунок.

Виявляється, не спати вночі так само важко, як заснути ввечері. Спочатку переглядав під ковдрою TikTok. Потім подумки рахував слоненят, що йшли до річки на водопій, — але коли вони доходили до самої води, то збивалися в купу, й доводилося знову перераховувати. Потім думав про Миколку та його нові санки. Під ранок таки заснув — але прокинувся, щойно зарипіли двері до кімнати.

Роззиратися було лячно. А що, як то справді мама?! Кроки тихо-тихо наближалися, хтось нахилився наді мною, обережно підняв подушку і... завмер, коли я зненацька розплющив очі.

Це була мама.

Вона дивилася знічено, ніби її спіймали на гарячому. І не могла промовити ні слова.

А я розсердився. Схопився з ліжка і, навіть не дивлячись на той пакунок, вибіг із кімнати на кухню.

— О, чого це ти хнюпишся з самого ранку? — спокійно промовив Святий Миколай, помішуючи ложкою манну кашу на плиті.

Тепер уже я не міг промовити ні слова. На нашій кухні стояв Святий Миколай і варив манну кашу.

— Я трохи запізнювався, тож і попросив твою маму, щоб вона допомогла мені передати для тебе подарунок. А тут саме молоко збігає на плиті. Як же я скучив за манкою, м-м-м... З дитинства не їв.

Потім вийшла з кімнати мама, і ми всі разом сіли до столу. Я дивився, з яким щирим задоволенням Святий Миколай куштував манну кашу.

— Вона як той сніг, правда? Тільки теплий і солодкий, — прицмокував він.

Я не знав, що відповісти. Бо ніколи її не любив. І, правду кажучи, сподівався, що на святковий сніданок мама приготує щось смачніше.

А зараз ми всі їли кашу, і це було дуже дивно. Відтоді, як тато не повернувся з війни, завжди відчувалася пустка з того боку, де він сидів. А тепер здавалося, що все добре. Що ми знову всі разом.

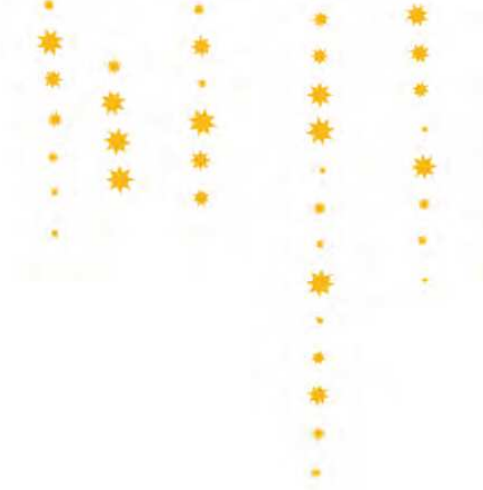
У мене була купа запитань до Миколая, але я не наважувався їх поставити. Думав, може, пізніше, як трохи розбалакаємося.

Але святий підвівся, подякував за кашу — Ісусові Христу і моїй мамі. Обняв мене, наче давно-давно знає. Сказав «до зустрічі» — й пішов.

— У нього сьогодні дуже багато справ, — пояснила мама, збираючи тарілки зі столу. І якби тих тарілок не було три, то я подумав би, що все наснилося!

Мене охопило дивне відчуття якогось піднесення. Аж не знав, за що взятися. Стільки всього хотілося сказати й запитати в нього! Наприклад, про тата. Як він там? Чи вони подружилися? Я сидів у себе в кімнаті на ліжку й подумки перечитував свої листи до Миколая.

Зміст

Особливий подарунок	8
Печиво для Миколая	15
Намет між двох стін	22
Святкове чаювання.....	31
Яблуко	39
Останній подарунок.....	44
Резиденція на горищі	51

